

Читам, па шта? 2021.

„Роња, разбојничка кћи“, Астрид Линдгрен

Сва деца имају жељу да истражују спољашњи свет и упознају нове ствари. То исто жели и девојчица Роња, главна јунакиња романа „Роња, разбојничка кћи“, који је написала Астрид Линдгрен.

Роња је ћерка вође једне разбојничке банде која је живела у тврђави. Била је заштићена од спољног света и када је имала једанаест година, родитељи су одлучили да је пуште да упозна тај свет. Роња је лутала кроз шуму и учила да се не плаши њених чудних становника као што су харпије и сиви бауци.

Док сам читао, замишљао сам како је све то узбудљиво и знао сам како је и Роњи све то било необично и ново. Случајно је срела дечака Бирка који се уселио са породицом у део тврђаве. Његов отац је био вођа друге разбојничке банде и непријатељ Роњиног оца. Породице нису желеле да се они друже, па су отишли у пећину и тамо су провели једно време заједно. Њих двоје су показали да је та свађа лоша и успели су да помире своје очеве.

Мој омиљени део и у исто време најтужнији је када најстарији разбојник Ћелави Пјер умире. Тек кад је почела да излази из тврђаве, Роња је схватила чиме се заправо бави њен отац и пријатељи са којима је одрасла. Мислила је да са тим треба да престану, јер је лоше одузимати од људи нешто што је њихово. Својом добротом заслужила да јој Ћелави Пјер каже велику тајну пре смрти и испричао јој је причу о сребрном брду у коме има много сребра. Роња и Бирк су чували тајну да разбојници не би тамо нагрнули. Одлучили су да живе у дивљини, другачији од својих родитеља.

Из овог романа сам научио да се добротом, памећу и храброшћу све може постићи. Он је веома занимљив и препоручио бих га деци за читање јер воле приче о разбојницима, авантурама и невољама у којима се на крају све срећно завршава.

Данило Јовановић III₂



„Чика Фјодор, пас и мачак“, Едуард Успенски

Чика Фјодор је врло самосталан дечак, различит од свих осталих дечака. Научио је да чита са четири године, а са седам већ је знао да сам себи скува супицу. И баш зато је добио надимак Чика Фјодор.

Чика Фјодор, као и сва деца, жели да има љубимца и због тога се расправља са мамом јер она не воли животиње. Једног дана дечак је пронашао врло паметног мачка по имену Морнаревић који је умео да прича. Довео га је кући, али га мама није примила. Разочаран и љут, Фјодор је одлучио да напусти свој дом и оде на село где ће на миру моћи да живи са својим мачком.

По доласку у село пронашли су пса Шарика који, такође, уме да прича. Без одраслих људи ова тројка започиње живот пун авантура. Упркос свим узбудљивим дешавањима, Чика Фјодору су све више недостајали родитељи. За то време његови родитељи су били веома забринuti пошто нису знали где им је дете. Успели су да га пронађу баш кад се разболео. Мама је најзад схватила да љубимци могу бити од користи јер су се добро бринули о дечаку. Сви су помогли да што пре оздрави и онда се чика Фјодор са мамом и татом вратио кући. Мама је позвала мачка и пса да пођу са њима, али су они решили да остану у селу и да их породица посећује викендом.

Цела књига је веома занимљива, а мој омиљени део је када је Шарик отишао код фризера. Фризер је разговарао са њим и био је толико зачуђен што постоји тако учен пас. Ошишао га је као пудлицу тако да се Шарик није препознао кад се видео у огледалу и помислио је да је он нека цица, лепа пудлица.

Књига ме је навела да размишљам о свађама са родитељима и о томе како се осећам кад се не слажемо. Понекад, у бесу, пожелим да побегнем од куће, али та идеја прође кад се одљутим. Превише ми је лепо у мојој породици да бих пожеleo да живим сам.

Овај роман који личи и на басну и на бајку је веома занимљив и брзо сам га прочитао. Препоручио бих га и другој деци зато што је пун авантура, занимљивих обрта и у неким деловима веома смешан. Учи нас да не треба да се љутимо ако нам се нешто не свиђа и бежимо од куће, него да разговарамо са родитељима и решимо проблем.

Данило Јовановић III₂



„Кога се тиче како живе приче“, Дејан Алексић

Ово је збирка прича коју је написао Дејан Алексић. Књига је врло необична и смешна, па сам је прочитао за један дан. Најзанимљивије је то што су главни ликови прича - управо саме приче.

Приче су смешне и поучне. Таква је „Прича од које се зева“ о дечаку Зевомиру која носи поуку о културном понашању и о томе да треба да стављаш руку на уста кад зеваш.

У „Причи о Рупи“ свидело ми се како је писац усрећио празну рупу тако што је ставио у причу. Она је на почетку била незадовољна јер није имала на чему да буде. Као и у другим причама, и у овој се писац према причи односи као да је живо биће и као да јој је он тата. Веома ми се допала реченица којом је објаснио правило живота рупа: „Када се једна рупа осећа шупље, то значи да је здравље добро служи.“ Писац је ставио рупу у причу тако да се кроз њу видела друга прича и тако је рупа имала важну улогу.

Моја омиљена прича је „Ко чита, не скита“, највише због радозналост вука и његове жеље да постане паметнији. Имао је срећу да је срео паметну буву која га је саветовала да научи да чита јер ће тако сазнати разне ствари. Од ње је сазнао да у књизи „Мали принц“ живи једна лисица и закључио да и он може да живи у некој књизи. И тако је постао део ове збирке прича.

Свака прича носи неку важну поруку, на пример да не треба да будемо размажени или да треба да смо стрпљиви. Мислим да је главна поука ове књиге дата у уводној причи и гласи „Не можемо да будемо баш увек оно што пожелимо. Важно је да смо задовољни оним што јесмо и да се трудимо да будемо бољи.“



Данило Јовановић III₂